

عودة إلى

شهادات متحيلة من مستقبلات ممكنة
عدويות كدومنيتوه معهديم افسرييم

عودة ازה

**شهادات מתחילה מוסنجلות מוקنة
עדויות מודמיינות מעמידים אפשריים**

מדרונות מבנים מסותתות הוציאו בין חיפה של פעם וחיפה של היום. העבר שוכן למטה וההווה מתרחש לעללה. הים נסוג לאחור. הפסגות המוריקות שמסביב הילכות ומרקחות שנה אחריו שנה. חיפה היפה לעיר חיוורת, אפופה בעשן סמיך של בתיה החורשתיים, ומוטחת מן האפיות הממושכות של הספינות הנכניות היוצאות מן הנמל.

הוא מתעוזר עם הנץ החמה ויוצא את הבית, משוטט לבתו בחובות שלא הכיר. י. ל. פרץ, הנביאם, מטלוי מוכד ספרים, אברחים אבינו, שרה אמנה. שמות ומלים שלא היו שגורדים בשפה הערבית. גם סוליות נעליו טרם הורגלו להוצאות חיפה החדשין.

הוא מתיישב בGINA על ספסל מעץ, מגולל את חרדי המשבחה ומההה. הוא מגולל אותם במימוננות כה רבה, עד שנדרמה שם מרדקים בין אצבעותין. אחר כך הוא מתחזק בשוק שבקצה המחרוזת ומניה להרים לגלש למטה זהה אחר זה.

מאז שב, היה מרבה לחשוב על ביתו. הוא חש במוועקה גודלה, בהתחלה הייתה אופוריה. היא התחלפה בפחדו אחר כך באידישות. לבסוף תקפה אותו רכאנן שכמוונו לא הריגש מעילם. גם לא בימי הביניים הארוכים בביירות לא ניזמה אותו העוברה שהוא נמנה על המאות הבודדים, רוכם ישיים, שהורשו לשוב לחיפה. עם השיבה אבד החלום. הוא בילה את רוב שעות היום בשינה, או במחשבות שחוות על הספסל שבGINA הציבורי.

גם על ביתו מולו של יידיון, המשורר הלאומי ابو סלמא, הרובה לחשוב. את רוב חייו בילה ابو סלמא בגלוות, חולם לשוב לחיפה. כמו רבים אחרים, גם ابو סלמא לא זכה להגשים את החלום. הוא נפטר באמריקה ונקבר עם חלומו בדמשק.

אבו סלמא

את ابو סלמא פגשתי לפני שלושים שנה ברובע אל-אשרפייה בכ'ירות. היה זה חודשים מסוף לפניו שהלך לעולמו. ابو סלמא הראה לי את מפתח הבית בשארע אל-בסטאיין, אותו נשא לכל מקום. אחרי מותו ירש בנו סעד את המפתח.

מראה מקום
הגדה שנבב-שורבני

מראה מקום הוא תוצר של קטעי פורה שנכתבו על ידי ארבעה סופרים פלسطינים, תודגמו על ידי עברית ושולבו לכדי מחורת אחת. את הקטעים שאליהם מספוחו של סלמאן נאטור תיזו ומתו של השיח' מתחוץ הפנים; מיפוי הילדים של תופיק פיאד חיפה והשחף; מסיפורה הקצר של סמיירה עצם לחם הקורבן; ומספרונו הקצר של מהמוד אל-דרמאוי היכיטופים אל האדמה הטובה. כל הקטעים הדואו מהקשרם המקורי. פסקה הולמתה לפסקה, מספר הפגש עם מספירת, גירושו הזומדר לשכינה, זמן עודכוב בזמן, מקום הוולד במקומות. בין הפסקות ובתוכן שילובי קטעי קישור החיה הכותרת מראה מקום. בדומה, כל פסקה ופסקה לאורך התקסט מפנה לסיפור ממנו נלקחה. יש בכך לא רק כיבוד המקום, אלא גם הדגשת האקרניות, השרירותיות והאנכדרניות שבmeaninghet הנטלהה.

או מהו בכלל זאת החות שמליליא את העיליה? מפתחה לומר: חיפה של מטה וחיפה של מעלה. אולי לפני הכל יש את העניין עם הזמן. לא הזמן הרגיל אלא זה שעמד מלכתחלה. המונגה עקרה המכלה את עצמה. גמן מעגלי שבו בכל רגע מתחילה הכל מהתחלה. מן מהוז להסתוריה שהפרק למרה מקום. האין זה לב-לבנה של האגדה על נצחיותה של השיבת?

אולס קולות הנפץ חזריו את העיר החלמת הזאת. פצצה אחת נחתה על התחנה. אחריה על מגדל השעון שנאה כמו הביג-בן של לונדון. אחר כך התגללה הבית החומר נפץ במודד המודרגות אל תוך אורי אלנסטנאם. כוחות ההגנה התחילה לטרור את השכונות הערביות מתושביהן. האנגלים נכנסו אל הבתים ושאלו: "למה אתם מחקים? היהודים ישחטו אתכם אם תישארו בתוכם. קחו מה שתוכלו צאו אל גומל".

אבו סלמא דבר ובכתה.

"חין הביא ופלט אנשים. הספינה של בני משפחתי ابو זיד העמיסו כל אותו מן עיבים על סיפונה. לאן? לנמל עבא. לאן? לנמל צידן. לאן? לנמל ביירות. יצאתי מן הבית לכיוון הנמל עם מפתח בידי האחת ולקט שידים בידי השנייה. השירים נפלו ושקעו בים הגדול. נשארתי עם המפתח רק מפני שהיה גדול למותני".

הוא שם פעמיו אל הנמל. בידי האחת המפתח ובשנייה לקט שידים. הוא עלה על גבי הספינה אשר תקח אותו מהיפה לעבא. אחר כך תשיט אותו לבירות ולמקומות נוספים. איך נראה מפתח של משוחרר שעחב את ביתו?

בשנת הגירוש נעלמו רכבות מפותחות. רבים נשארו בערים בדלותה הבתים הפועחות לרוחזה. רבים אחרים אבדו בדרכיהם המאובקאות או שקוו במצולות הים, אלא אם כן נחרנו קודם לכך למותניים.

לשם מה צירכים אנשים לשמרו על מפתחות לדלתות שנעקרו מצריהן? המפתחות יוציאו חומרם לאגדות. אגדות הננקמות סביב מפותחות אבוחדים. או סביב מפתחות אשר ננטשו עצובים במנועי הדלותות. אטלי הלוודה הם ממתינים לשובם של הדויירים אשר האמינו שהם עתיכים ורק לימים ספוריים. אך הימים התארכו. תחילת הפכו לשבעות ואחר כך לחודשים ולשנים.

באוטן שנים הם חלמו חלומות ודקמו אגדות. כמו האגדה על חיפה והשף. כתנו הכרנו אותה מקסן עד גדול. מלאשם בצפון עד אלחירין בדורם. את האגדה הזאת וksam בעבורנו וופיק פיאה. כשהמוהה לעובייה ספר לנו אותה, הוא לא אמר דבר על הסופה אנחנו מציידנו לא שאלאן. פגשינו אותו שנים דורות אחר כך בدمשך, עם שחדרו בעסקת האסירים. וופיק עבר כפקיד בבית המכס בנמל

דיברנו על חיפה ובכיננו. ابو סלמא ידע לרוקם אגדות ולהתעטף בהן. פניו למודיע הגלות הביעו שכנע עמוק.

כמו הטעויות החוריות על גזע עץ הזית, גללו החוריצים שערתו את פניו את תלדות פלסטין. החץ הראשון נמתה מלסתו העליונה עד קזה גבת העין העיר על המרד הערבי הגדול. החץ זה מצדד את השבר הסורי-אפריקאי הנמתה לאורכם של ים המות ונهر הירדן. החץ השני, המתפרק מעל פלוג מצחו התההן, מסגיד את שנות היובש והבצורת. החץ השלישי הוא החץ היריש. הוא מתפתל מספר מילימטרים מעל לחץ הנצח ומכלפ בתוכו עשרות קטנים נוספים. אולם הכלול מכלה הוא החץ הכיבוש. זה נמתה מעיל הסנתר, מדרוף לחיזי השמאלית עד דופן לחיזי הימנית. משום כך לא תהא זו בגין מליצה אם נאמר שפנו הפהו למפה של תולוז פלסטין.

עם מפתח ולקט שירים

המשורר חזק הזה אשר נורק לגונלו לא הפסיק להחלום על שיבה לביתו. הוא ידע לחדר את הבית לפרטיזן, אכן אחר אבן. הוא דיבר על המודרגות. אחר כך הוא ריבר על חדרו של בנו סעיה. ועל מזב החזה

הוא נזכר באותו יום שהו, עת ראה עשרה ספינות נשואות על סיפונן אנשים. תושבי העיר התקהלו סביב החומות במתהם הנמל כדי לצפות בהם. הם שמעו על הקרב אשר התחולל בעיר. הבריטים הודיעו שלא יעצבו אלא אחריו שתשתתיים תקופת המנדט. אולם לפטע שניין את דעתם. פחד נפל על העربים שגורו במודדות הכרמל. השלטונות ניהלו מלחמת שמונות ופתחו את הנמל. הם שילחו ספינות נשואו על סיפונן את כל מי שהפחץ היה לעזוב. אש מן החר הפליה עליהם את חמתה.

התותחים הפיציצו את העיר מבניין אל-בוזג'. היהודים ברחו במעלה שכנות הדר והערבים נותרו בעיר התחתית תחת מעטה כבד של הפגזות. קולות התותחים רעמו כל העת. בין לבין הם שמעו קריאות לעברים:
"הישארו בתוכם ואל תעזבו את המולדת!"

חיפה רוגה ואמרה לו: "מדוע אתה לועג לי, שחף?"
מושם שהחיפה האחרת אינה ילדה, חיפה. חיפה היא עיר שנמצאת שם מעבר לים. היא יפה כמוך. גם אני אוהבת אותה".
נעמדה חיפה על רגילה ואמרה בכעס: "שחת, אתה משקר. חיפה היא ילדה קטנה וסביר אהבה אותה יותר מני".
אמר השחף: "אני משקר כלל וכלל, חיפה. אתה חיפה שאהבת סכך היא העיר שבנה נולך וגורל כשהיה ילד קטן כמוך. הוא העניק לך את שמה ממש שהוא אהב אותך בכל מואדו".
הנה השחף מספר פעמים בכנפיו מעלה לואשה של חיפה והתרומות לעבר השמיים.
הושיטה חיפה את זרועותיה ואמרה: "אל תיטוש אותי, שחף! אני רוצה לשאל אותך משהו".
אני עתב כדי להשקר על חיפה מעלה הים יזרע עם סכך. כאשר אשוב ממש אספר לך רבות אחותה" אמר העוף והתרחק.
חיפה חייכה ונופפה לשחר לשולם בידיה הקטנות. כאשר נעלם מעבר לאופק התישבה חיפה על החול, והמתינה לטבשה שיחוזה.
השם נתה לשקו מעבר לים וצבעה אותו בעבע התפוצות. חיפה הושיפה לשבתה על החוף, ממתינה לטבשה וחולמת על חיפה השנייה.

בן עשר הייתה כשבשעתי את הספר לדרשה גומלאתי דאגה. תהיתי מה עלה בגודלו של סב ישיש ששפט בסירה עיריה אל לב הים הכביר. האם לקח אותו את המפתח? תהיתי גם מה עלה בגורל הילדה חיפה. האם נשאהה בחדדה על חוף הים של בירות, מחהה לשובו של השחף? כשקצת גדלו, הסביר לנו המורה לערבית את ההבדל בין משל למשל. ابو סלמא, המשורד הלאומי שלנו, אמר באורה פגישה שוו אגדה על גזירות השיבת. שכחו של המשל בה שטמי נותר משל. מה היה אומר ابو סלמא על השיבת המבישה זואות? איבדנו את המולות בפעם הראשונה. עכשו איבדנו אותה בשנית. קודם הלכה פלسطין, אחר כך נזח החלום.

חיפה לפני שנשפט למסור וגודש מישראל בעוון בפגיעה בביטחון המדרינה. אחרי הגירוש הוא ננד בין מצרים, לבנון וסוריה. כמספרותי לאבו סלמא על הפגישה עם תופיק, הוא התעטף באגדה ודמע אותה מלא במלה. גם אני דמעתי.

חיפה הייתה ילדה קטנה ושהומת עזה. היא התגוזזה עם הוריה בפחן על שפת ימה של בירות. חיפה לא אהבה כל כך את ביתה. בקץ, בשלטה המשמש לשמיים, היה הפחן מתחם. בחורף טפטו לתוכו מים מן הסדים שבתקורה והרוח הקרה אימתה לעקו אוונו מקומו.

עם כל זאת חיפה הייתה תמיד ילדה מאושרת. היא אהבה מאוד את הים ואת העופות הלבנים היפנים אשר חגו תמיד שעליו בשמיים. כאשר סבה הזקן שט הרחק אל תוך הים היו העופות נהגים להרף מעל סיידתו ומתלוים אליו בზורה אל החוף. חיפה אהבה מאוד את סבה שניג לחוזר ולומר כי "חיפה היא ילדה יפה". הוא גם נהג להשיט אותה איתה בסירותו מעל לגלים.
יום אחד ראתה חיפה את סבה נשא את רשת הדיג ועשה דברו לעבר הסיטה. היא הקדימה אותו והתיישבה בתוך הסיטה כפי שנagara לעשות תמי. אולם בפעם הזאת הרים אותה סבה בזעבוניותו והוליך אותה אל החוף. אחר כך הוא אמר: "תמיד לא תצליח לבוא עמי, חיפה".

שאלה חיפה: "מדוע סבא?"

"מושם שהיים אני עומד לשוט וחוק-רחובך" ענה הסב.
כאשר טיפס אל תוך הסיטה הוא הוסיף: "שם, הරחק מעבר לים, נמצא חיפה אחרת, יפה כמו. היא ממתינה לי בכל עת. אספר לך עליה רוחות כאשר אשוב מסעע". אחר כך דחף בשתי ידייו החסונות את הסיטה מן החוף אל המים והתרחק אט-אט. חיפה נותרה עומדת על הhourות, עצובה.
כאשר נעלמה הסיטה מהחווי הגלים התישבה חיפה על החול ופרצה ברכך. מעליה ריחף שכן ששמע מוחזק את בכיה. הוא מיהר לחוג מעלה כשהוא מכח בכנפיו.

"מדוע את עצובה כל כך, חיפה?" שאל בעל הכנס והתרומות בשנית.
הרימה חיפה את ראשה והתבוננה אל עבר השחף כשהיא מבקש מהותה את דמעותיה. כאשר שב והתקרב אליה ענתה: "מושם שסביר אהב ילדה אחרת מלבדי. גם שמה הוא חיפה. הוא השאיר אותך כאן ונסע אליה".
השחף פרץ בזחוק גדול והכח בכנפיו מעלה לואשה.

חיפה לא נמחקה מפה המלודת. אלם היא השטנה. יש את חיפה החרשה ואת חיפה העתיקה. אחת שבה מתקיים החיים ואחת שקיימת רק בוכורו. זאת עם השער המודח ושוק אלשאם הסורי, ובנוסף אלטג'אר ואלקשלג, כל המקומות הללו נעלמו.

הлечתי אל חנא נקארה, חברו של ابو סלמא שנשאר בחיפה כל השנים. ביקשתי ממנו שייקח אותי אל הבית של ابو סלמא בשארע אלבסאתן. כשהגענו, התגנסנו בסולם העץ שעמד בכניסה. הרעם החזק לא הטיד את יושבי הבית. "שם חדר השינה", הצבע ואמה אחר כך הכה חנא בך ידו על הגדר שהתנדנה והטלה קלה. ההד נעלם. עיינו נקו שתי דמעות. אחת נותרה תלויה בקצת ריסיו ואילו השניה צנחה לה על רצפת העץ של המסדרון.

נסענו על הדלת. לא שמענו כל רחש. אולי הבית נטוש? נקשו שוב. "מי שם?" נשמע קל איש שדומה שהtauודרה מולדת עמוקה. לא ידעו איך להציג את עצמן. לוט הינו יודעים שכעולה את מפלס החדרה בעי. הפחד מתעורר מילא כשור דופק על דלת הבית ללא הودעה מוקדמת. אולי זה גבוי? אולי שוטר?

הعصיו צץ ועלה כל העניין הזה עם הפליטים. אולי איה פלית דופק על הדלת כדי לדודש בחוזה את ביתו. רוחות רפאים מהחפות ביישובים. הם אמרו שיתחילו עם חמישים אלף בשנה הראשונה, אבל מהר מאד השתרר תחוו ברכבי הארץ. בעלי מפתחות מסתובבים ברחובות והתשכחים מסתגרים מפניהם בתיהם. המשטרה מסירות בדרכים ומחפשת ערבים שמרפים את כלבי השיבה. כך נודע לנו מפי השמועה. אמרותי לחנא שמדובר בתרמית אתגת גוזלה. שמכור אותנו בנזיד עדשים. השמועות הרעות עברו במזיפות בין שפאמרון, שחנון, ולאלבננה עד למחנה ג'ין, ביירות, סוריה והפרץ.

במפתח פתחה האישה את הדלת.

"סלams עליכם גברת"
הגברת נאלמה דום. חנא דיבר אליה עברית:
"את גרה כאן הרבה זמץ? מאז 48"

זקנה בשנות החששים להיות עמודה מאחוריו הדרلت הסדרקה והביטה בנו נבלמה ופזרות נפש. כל אותה עת ניסינו להציג פנימה.

"אני גרה מה מאז 49"
חנא הצבע על החוד גדור המיזות ואמר: זה היה הסלון. כאן ابو סלמא נהג לקלбел אותו. שאלנו את האברות: "את יודעת מי גר בבית הזה לפני שהגעתם?" עננה הגברות: "לא יודעת. משפחחה פולנית. לפני זה משפחחה מגמניה".
אישה זקנה הגיעה מרומניה ונכנסה אל הבית. באותו עת שhab בעל הבית את המפתח מנעמל הדלת,לקח את מפתח השירים ועלה על הספינה אשר עננה בתוקהימה של חיפה. הוא שט לעבר עכा. ומשם לטראבלוס.
בכל הבית זהה הוא משורר פלטיני חשוב שנטף לדין הווד. את יודעת שהוא המשיך להחזיק במפתח הבית בזקווה לשוב אליו?"

היא הנידה בראשה כמו שאומרת: מסכן המשורר הזה! אחר כך היא שאלת: "הוא ערבי? ובלי להמתין לתשובה המשיכה:
"הבית כבר ישן. ביקשתי מהעירייה שייתנו לי בית אחר. אבל לא מצאו כספה אני היה בחדר אחד.כאן מטבח, וכן מקלה, וכן חדר אטום בבטן. העירייה סגה אותו. המים זולפים לתוכו, הקירות סודקים והחלונות שכודים".
חנא הושיט ידו ולחץ את ידה של הגברת הזקנה. והרעה שעוד הייתה תליה על ריסי עיניו ולגה הרטיבתה את לחין.

חוינו בדרך אל טולם העץ. המסדרון. יצאנו מבعد לדלת הבניטה. הסתכלו סביב. שם נמצא הבית של פחי בגדה הוא היה סוכן ביטוח. זהה הבית של זני אלתמי. וזה של חסין עבר אלצמה. וזה של דג'אני זהה של ענבראורי. ושל נצאר אלפרומשאגן. וכן ביתה של עוזך הרין. בית האבן שלהם עדרין עמודים על תלם. האם הם שמרו על המפתחות?

האוהל

עם הנז החמה יצאתו דרומה במבנה של חנא נקאה לבקר את ابو אלעכבר. חכרו של אבי מימי האנגלים. מהו כמה חדשים הוא יושב וממתין במעבה שהקימו בכו התפה היא הייתה מוקפת בשורותים ושורות עם כמותות יוקות. החום היה בלתי נסכל. בכל מקום הייתה תכונה וחובבים עופפו בין שרירות והמון. איש לא ידע لأن יפוזו אותם ומתי רובם ישבו באוהלים גנוניים, ובני

ערימות הטפסים על השולחן הרועע. הטפסים היו בעברית, אבל הם התקשו להבין את הכתוב בהם. תודה לאל, הם לא ביקשו עוד מסמכים. רק חמש חתימות של עדים. יצאנו לחפש אותם בשפפאמרו, בסה'ן ובאלצ'ה. אילו היינו רציטם למצוא עדים נוספים, היה علينا לכתת רגליינו עד ביירות, עיראק והמפרץ. העשייה החתומות פרחה ושבגה. הארץ התמלה במתוכים ממולחים ווערבי דין זוראים. באוטו האינטנסיב עברית הופיעו ושימשו של אנשים לפוי יישובים. הילכנו למשוד. הסבבנו להם מה פירוש השמות שלגנו אליעבלאני הוא מי שהגיע מאעבלין. אלטמראוי הוא מי שהגיע מכפר טמרה. אלקבאטי, מכפר קב אטיה. אבל הם התעקשו על חמישה עדים. הרגעתו את ابو אלעבד ואת אום אל עבד. השמואה אומרות שלנקנים לא תהיה שם בעיה. אולי יתנו להם לנור בגלגול או באולםלה.

עלתי בחוויה צפנה. במבאות חיפה קיבלו את פני משב הרוח של חיים וריה המלה. נוכרתי בסעید של כנפاني ששב במכונית הפיאט האפורה שלו לחייב במבאותיה והתבשם גם הוא מריה הים.

מוקדש באהבה לרודריך ח'ורי ולעדי ח'ורי ממננו שמעתי לראשונה על חיפה והשאה. מוקדש באהבה לנכדרתי אלה רוכ שביקשה ממני לספר את הסיפור בגין הילידים שלה. מוקדש באהבה גם לרו רום, איתי אליאב ומיקי גדורס. (אלי גדי ח'ורי. רוג'ה ח'ורי. פלא רום, ראן רום, יאנאי אליאב, מיקי גדורס)

מול מעטים זכו לקורוגנים ישנים. סוכנות הסעד של האו"ם הבטיחה לספק אלף קרוגנים חדשים תוך שלושה חודשים. השמעות אמרו שיפן הציעה גם גמirs של בית זול וקל להקמה החדשתה ברדייו לא היו מעודכנות. צערתי בין האהלים הצפופים והמלוכללים לכיוון האוהל של ابو אלעבד.

אבל עבד כבר פשט את הפאפיה והזקאל מל'ראשו שאזהה בו השיבה והנינה אתם לצייד על השמיכה המוזהמת. החום היה בלתי נסבל והוא שיחרד מוחחו אנהה עמוקה. הוא לא יכול היה לפрост מגופו הכחוש את בגדים סוכנות הסעה, שכן האוהל היה פורץ לוחות השמיים ומולו היו בנות ונשים. הוא התיר את שוכני געלוי המגושמות והשליך אותן אל קרון זווית. אחר כך פרש את רגליי מתוך לאות רכה ואיכזהו הניח מעיל ישן מתחת לגופה.

באלה עת שהתה אום אלעבד אצל השכנים שבאהל הסמוך ודיברה איתם על ההפסקה הממושכת של זום המים הדרושים ועל היה בכלל, אשר רוכם בכיר חלפו במו ה'דיג'ה' בישת המזל לומדת בבית המלאכה לתפירה. לעומת זאת, חסן בנו הצעיר בן העשרים עישן, גם תה ושיחק בקלפים.

כאשר ראה אותי ابو אלעבד, הוא עמד על רגליו הכבודות ואימץ אותו אליו מושכות. ניכר שהאיש היישש הזה ידע תלאות רבות. במלחמה הדרונה הא ביקר לרגל עבדה בכית דג'אן וגוזש יחד עם שאר התשבשים אל מחנה הפליטים אלע'ימה שליך יריון. במלחמה השנייה הוא נערך ממחנה הפליטים אלע'ימה אל מחנה הפליטים סווילח. שם היה כל עולם. עכשו העבירו אותנו אל המנהה המשונה זהה. בנו עבר לא הגיע אליו מהם ממש שוהוגדר "מנוע שיבה". הוא אמר: يا עמי, הם העבירו אותנו מחנה פליטים אחד לאחר אוחל מרופט, אותו אוכל סר טעם ואותם מים ולחבים. אותה המנהה ארכטה, רק בלי הגמואה ובל עבר בנו הבהיר ابو אלעבד ביקש כל הזמן ליישן, הוא שכב באוהלו והשכ על חיפה, השחר והסב היישש.

פעם גם נשאנו על כנפי הלומות. אולי עדרף היה להיקבר איתם. הסופר תופיק פיאר היה פעם אסיר בטחוני וכן הוא מנע שיבת המשורר הלאומי ابو סלמא מות. וסבה של חיפה? מי יודע? האם לקח איתה את המפתח? ابو סלמא הרי אמר שכחונו של המשל בוה שתמיד נותר משל. אום אלעבד הבערה את הפרימוס. היא בקשה שאעוזר להם למלא את